

ARANYIDŐ

„Bosszút állnak az emberen a felbolygatott kövek” – mondta az Aranyidő című film elején Szuhay Benedek (*Szirtes Ádám*). S következmény nélkül nem maradhat az eltemetett kedves emlékének felbolygatása sem. A Krúdy Gyula kisregényéből Mezey Emőke által televízióra átdolgozott film erről szól.

Az öregedő budai polgár életében felbukkan – szó szerint, a pince labirintusából – eltemetett szerelmének hasonmása, az élni vágyó Mária (*Elena Szeropova*, magyar hangja *Kútvölgyi Erzsébet*). Mindez akkor játszódik, mikor Buda még távol esett Pesttől, Buda a ráparancsolt nyugalom, Pest a lehetőségek városa volt. Buda öreg és kincset rejtő, mint Szuhay, Pest fiatal, mint Mária.

A lány hódítani vágyó szépsége kincsekre vágyik, Mária hódít, s végül ott áll Szuhay szobájában, rajta kilószám a kincs.

„Az ékszerek öregitenek, az ékszerekért nagy árat kell adni, az ifjúságot” – ez volt az utolsó mondata Szuhaynak. Az ő vágya is beteljesedett, ráaggathatta szerelmének kései mására mindazt, amit az igazi hagyott hátra. Mária áll mereven, bódultan a temérdek kincstől, majd a „kódus, szégyen Ifjúság” hívó szavára szerteszórva az ékszereket, az életet választja, a fiatalos rohanást a hidon, Budáról Pestre.

Az Aranyidőben benne lebeg Krúdy állomvilága (*Zentay László* operatőr jól bánik a fényekkel, színekkel), de a mese, a valóság sodrása lendületet ad a filmnek. A kettő aránya tökéletes. Sobri (*Czvetkó Sándor*) földön járó szerelme humort is visz a jelenetekbe. (További szereplők: *Nagy-Kálózy Eszter*, *Temessy Hédi*, *Komlós Juci*, *Tordai Teri*, *Laklót Aladár*, *Ivánka Csaba*.)